

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 476. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555528880/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Sorte Grev Henrik er med – jeg seer hans røde Fjærbusk», raabte Carl af Rise.

«Saa frem, om saa Jorden synker!» bød Kongen og sporede sin Hingst. Den unge Valdemar og alle Ridderne fulgte ham, og Grev Otto med Rytterne styrtede efter ham.

Midt i Mosen naaede de forbittede Fjender hverandre. Mange Heste og Ryttere sank, og en lidsig Fægtning begyndte. Den Ene kunde ikke see den Anden for Taagen, og det var som usynlige Aander her kæmpede mod hverandre i Skyerne. Kongen stirrede under den heftige Kamp med vilde Blik kun efter Grev Henriks røde Fjærbusk, som snart forsvandt og snart igjen kom tilsyn. I Kampens Hidsighed kom han stedse dybere ud i Mosen. Et kraftigt Sværds slag knuste Kongens Hjelms i det Øieblik hans vilde Stridshingst sank med Bagbenene i Dyndet. «Pra Gjengjelder!» lød en stærk huul Røst gennem Taageskyen. Sværdet blinkede atter over Kongens hvide Hoved, men Carl af Rises Skjold modtog Hugget. Den unge Valdemar reiste sig i Sædlen, rev sin Hjelms af og satte den paa Faderens blottede Hoved, alle Ridderne omringede Kongen, og den drabelige Fjende var forsvunden.

Kongens Hingst stod atter fast. «Død og Fordømmelse! – raabte Kongen – hvor kom det Slag fra? ha! den røde Hjelmbusk seer jeg ikke – frem, frem! jeg fattes Intet.»

Med Kongen i Spidsen fore atter Ridderne frem; men snart var Fægtningen endt. Grev Henrik og Hertug Adolph maatte med et stort Tab søge Redning ved Flugten. Kongen havde ogsaa maattet mangen tappet Rytter. Men da Solen stod op og belyste den frygtelig oprevne Vaaplads, havde Kongen beholdt Marken. Man saae nu først hvad dette mislykkede Vøvestykke havde kostet Fjenden, og hvor nær Kongen og alle hans Ridderne havde været ved det samme bundløse Dyb, der havde opslugt Grev Henriks bedste Ryttere.

Efter denne heldige men uafgjørende Fægtning fortsatte Kongen uhindret Toget til Rendsborg. Han trykkede sin djærve Søn taus i Haanden og gav ham Hjelmen tilbage, som han nu først bemærkede, da han følte, den havde trykket en blodig Ring om hans Pande. Den store sorte Stormhat, Kongen valgte istedet, gav ham et vildt og frygteligt Udseende. Han reed mørk og tankefuld frem og syntes at ruge over en Tanke, som han ikke vilde udsige.

Snart hørte Valdemars Fjender med Forfærdelse, at han havde ind-